

Sygn. akt II CZ 37/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSA Barbara Trębska

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości M. – B. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą
w R.

przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą
w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2014 r.,
zażalenia strony pozwanej
na wyrok Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 grudnia 2013 r.

uchyla zaskarżony wyrok.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 r. oddalił powództwo Syndyka Masy Upadłości M.-B. spółka z o.o. z siedzibą w R. w sprawie przeciwko G. spółka z o.o. z siedzibą w K., o zapłatę. Powód dochodził zapłaty za wykonanie prac związanych z realizacją umowy zawartej z pozwaną. Sąd Okręgowy uznał, że powód nie wykazał, iż prace za które domaga się zapłaty nie były objęte umową. Ponadto powód nie zgłosił tych robót jako dodatkowych w ramach procedury przewidzianej w umowie.

Na skutek apelacji powoda Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 11 grudnia 2013 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Sąd przyjął, że roboty za które powód żąda wynagrodzenia zostały wykonane przy akceptacji pozwanego, który korzysta z efektów tych prac. Powód nie miał obowiązku szczegółowego sprawdzania dostarczonej dokumentacji. Tym samym do żądania pozwu powinny znaleźć zastosowanie przepisy art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Brak rozważenia rozliczenia robót przez sąd I instancji oznacza nierozpoznanie „de facto” istoty sprawy.

Orzeczenie to zaskarżył pozwany, zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c., art. 233 k.p.c. oraz art. 378§1 k.p.c. Pozwany wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., poza wypadkami określonymi w § 2 i 3, sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Treść omawianych przepisów wskazuje, że możliwość uchylenia wyroku przez sąd drugiej instancji została ograniczona wyłącznie do sytuacji wyczerpująco w tych przepisach wymienionych. Oznacza to, że nie ma podstawy do dokonywania wykładni rozszerzającej przesłanki „nierozpoznania istoty sprawy” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2012 r., II CZ 141/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r.,

II CZ 193/12 niepubl.). Powyższy wniosek wynika również z właściwości postępowania apelacyjnego, które obejmuje merytoryczne rozpoznanie sprawy. Sąd odwoławczy, kontynuując postępowanie przed sądem pierwszej instancji, rozpoznaje sprawę na nowo w sposób w zasadzie nieograniczony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił precyzyjnie przyczyn uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W jednym fragmencie uzasadnienia wskazał bowiem na brak rozliczenia robót objętych żądaniem pozwu, zaś w innym fragmencie uzasadnienia wskazuje na uniemożliwienie powodowi wykazania, że wykonał roboty dodatkowe nie objęte zakresem umowy. Jednak bez względu na tę niejasność nie można przyjąć, że w sprawie zachodzą podstawy do uchylenia wyroku na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. W szczególności trzeba podkreślić, że samo niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznanie jej istoty (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483).

Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe dotyczące dochodzonego roszczenia, odniósł się do szeregu kwestii prawnych podnoszonych przez strony w toku postępowania, dokonał na tej podstawie oceny prawnej żądania częściowo zaakceptowanej przez Sąd Apelacyjny. Jak można mniemać z uzasadnienia tego Sądu jedyny brak jaki podniósł to zaniechanie dowodu z opinii biegłego na okoliczność czy wykonane roboty były objęte umową i jaka jest ich wartość. Z uwagi na podniesione wyżej właściwości postępowania apelacyjnego, ten dowód mógł zostać przeprowadzony przez Sąd II instancji. Braki w zakresie ustaleń faktycznych nie są zatem tak rozległe i na tyle determinujące treść rozstrzygnięcia, aby można było uznać, że przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjnej uzupełniającego postępowania dowodowego będzie równoznaczne z rozpoznaniem sprawy w jednej tylko instancji.

Uznając zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. za uzasadniony, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok, a orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego

pozostawił, zgodnie z 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., Sądowi Apelacyjnemu.